

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Jaroslavy Fúrovej v právnej veci navrhovateľa: **H. N. T.**, štátny príslušník Vietnamskej socialistickej republiky, *zastúpený advokátom JUDr. J. P.*, proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu č. MU-892/PO-Ž-2007 zo dňa 28. mája 2007, konajúc o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 9 Sz 135/2007-39 zo dňa 19. septembra 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 9 Sz 135/2007-39 zo dňa 19. septembra 2008 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom č.k. 9 Sz 135/2007-39 zo dňa 19. septembra 2008 potvrdil rozhodnutie odporcu č. MU-892/PO-Ž-2007 zo dňa 28. mája 2007, ktorým nebol navrhovateľovi udelený azyl na území Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 13 ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia odporcu (ďalej len zákon o azyle) a nebola mu poskytnutá doplnková ochrana podľa ustanovenia § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle; v prípade navrhovateľa neexistuje ani prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa

ustanovenia § 58 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov v znení neskorších predpisov do Vietnamskej socialistickej republiky (ďalej len Vietnam).

Krajský súd vychádzal zo skutkového stavu zisteného správnym orgánom, oboznámil sa s administratívnym spisom odporcu a s aktuálnou situáciou v krajine pôvodu navrhovateľa. Uviedol, že navrhovateľ požiadal o udelenie azylu na území Slovenskej republiky dňa 20. apríla 2007 z dôvodu obáv z prenasledovania štátnymi orgánmi pre jeho vierovyznanie, avšak neskôr uviedol, že jeho cieľom bolo dostať sa do niektorej ekonomicky vyspelej krajiny, čím sa snažil zabezpečiť si lepšie životné podmienky; súčasne uviedol, že mu po návrate do krajiny pôvodu nehrozí žiadne nebezpečenstvo. Podľa názoru súdu, tieto dôvody nie sú dôvodmi na udelenie azylu podľa ustanovenia § 8 zákona o azyle. Preto odporca rozhodol správne, keď navrhovateľovi azyl na území Slovenskej republiky neudelil. Súd sa tiež stotožnil so záverom odporcu v otázke neudelenia doplnkovej ochrany a tiež poukázal na to, že navrhovateľovi v prípade návratu do Vietnamu nehrozí hrozba vážneho bezprávia podľa ustanovenia § 2 písm. f) zákona o azyle. Navrhovateľovi tiež nehrozí žiadne bezpečnostné riziko explicitne vyjadrené v ustanovení § 58 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 48/2002 Z.z.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Poukázal na politické dôvody, ktorým nebola venovaná náležitá pozornosť. Tým, že navrhovateľovi nebol udelený azyl na území Slovenskej republiky, sa dostal do pozície človeka, ktorý sa nechcel vrátiť do vlasti dobrovoľne a ktorý nesúhlasí s vládnuou ideológiou. Osoby, ktoré nepodporujú politickú moc vo Vietname a správajú sa ako porušovatelia tejto moci, sú po politickej a ekonomickej stránke izolovaní a vytláčaní zo spoločenského života. Poukázal na správy Amnesty International a Human Rights Watch o hodnotení ľudských práv vo Vietname. Počas pohovoru uviedol, že je veriacim a z tohto dôvodu vyjadril aj obavy z prenasledovania pri vyhostení do Vietnamu. Správny orgán nedostatočne zistil skutkový stav, na základe ktorého rozhodoval o merite veci. Rozhodnutím odporcu a krajského súdu došlo k porušeniu jeho práv podľa Ústavy Slovenskej republiky, Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a ostatných medzinárodných dôvodov.

Odporca v písomnom vyjadrení navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Navrhovateľ v odvolaní neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti a nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by mali mať vplyv na zrušenie uvedeného rozsudku, a tým aj rozhodnutia správneho orgánu vo výroku o neudelení azylu, neposkytnutí doplnkovej ochrany a administratívnom vyhostení do Vietnamu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 4. decembra 2008 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t.j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; ak ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu, nepredíži doplnkovú ochranu alebo zruší doplnkovú ochranu, okrem zrušenia doplnkovej ochrany podľa § 15b ods. 1 písm. d), vo výroku rozhodnutia tiež uvedie, či existuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu (§ 20 ods. 4 zákona o azyle).

Podľa ustanovenia § 58 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov v znení účinnom do 31. decembra 2007 cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcom trestnom konaní mu takýto trest môže byť uložený.

Cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu, alebo ak bol odsúdený za obzvlášť závažný trestný čin a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku.

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR, o neposkytnutí doplnkovej ochrany a rozhodnutie o tom, že neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Navrhovateľ požiadal o azyl na území Slovenskej republiky dňa 20. apríla 2007 po nelegálnom dvojročnom pobyte na Slovensku, predtým sa dva roky nelegálne zdržiaval v Českej republike. O azyl žiadal z náboženských dôvodov, pretože ako stúpenec kresťanskej viery bol v roku 1997 zadržaný políciou pri roznášaní letákov propagujúcich kresťanskú evanjelickú vieru. Bol dva mesiace zadržaný, následne bol poslaný na jeden mesiac na prevýchovný pobyt do provincie Ha Tay. V roku 1999 sa z provincie Ha Tay presťahoval do Hanoja za prácou, čím stratil kontakty s kresťanmi z provincie Ha Tay. Viac do kostola nechodil ani nevyznával kresťanstvo. Ako uviedol v dotazníku žiadateľa o udelenie azylu (č. MU-892/PO-Ž-2007 zo dňa 16.mája 2007) hlavným dôvodom jeho odchodu z Vietnamu bola celková nepriaznivá situácia vo Vietname, jeho nesúhlas so súčasným politickým zriadením vo Vietname, nesúhlas s ekonomickou a spoločenskou situáciou v krajine pôvodu. Celkovú situáciu vo Vietname považoval za bezvýcho-diskovú, preto sa rozhodol vycestovať do Európy, aby sa tam usadil a začal lepší život. Nevie si predstaviť, že by sa mal vrátiť domov. V skutočnosti mu vo Vietname nič nehrozí. Navrhovateľ vypovedal za prítomnosti tlmočníka, proti tlmočeniu nič nenamietal.

Odporca si za účelom zistenia skutkového stavu veci zabezpečil informácie o krajine pôvodu Vietnam prostredníctvom Odboru dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce Migračného úradu MV SR, Správy o dodržiavaní ľudských práv vydanej Ministerstvom zahraničných vecí USA, Súhrnnej teritoriálnej informácie

Ministerstva vnútra Českej republiky, Základné informácie o Vietname z Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky.

Je teda zrejme z akých dôkazných prostriedkoch pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 a §10 zákona o azyle, resp. dôvody pre udelenie doplnkovej ochrany.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Pokiaľ teda odporca dospel k záveru, že dôvody navrhovateľa, pre ktoré žiadal udeliť azyl na území Slovenskej republiky, nemožno považovať za relevantné pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky a navrhovateľovi azyl neudelil, nepochybil, a krajský súd dôvodne považoval rozhodnutie odporcu z týchto dôvodov za zákonné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto považoval odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné. Navrhovateľ nepoukázal na konkrétne porušenia právnych predpisov, resp. medzinárodných dohovorov, len vo všeobecnosti uviedol, že došlo k porušeniu Ústavy Slovenskej republiky, Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a iných medzinárodných dohovorov, ktoré bližšie nešpecifikoval.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa tiež stotožnil s názorom krajského súdu, podľa ktorého odporca správne vyhodnotil neexistenciu prekážok jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a ods. 2 zákona o pobyte cudzincov ako aj neposkytnutie doplnkovej ochrany podľa ustanovenia § 13c zákona o azyle a s poukazom na správnosť tohto výroku, rozhodnutie odporcu považoval za zákonné.

Z uvedených dôvodov preto možno konštatovať, že rozhodnutie odporcu bolo v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, keď ho potvrdil. Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľa

nevyhoveli a napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 a § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, tak že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci, právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 4. decembra 2008

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová